

EN ANYS DE SECADA POTS DONAR FRUIT

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

Les lectures d'avui parlen de benediccions i de malediccions, o sigui, no solament de dir bé o de dir malament, sinó amb escriure.

Jeremies comença maleint aquella persona que només es refia de l'ajut humà. I de seguida pensem que sort en tenim dels ajuts humans, sobretot en els moments de crisi dels pobles, en un món on cada vegada més s'accentua l'individualisme i l'exaltació del jo, per una banda, però també en un món cada vegada més solidari en situacions puntuals o contínues.

Jeremies continua la frase dient que no és vàlid quan només et refies dels altres i el cor s'allunya de Déu. En moments de gran solitud i prova, només hi ets tu i Déu, a qui segurament no veus. I, on són els altres? On és l'ajut humà que necessites? I nosaltres, som capaços d'oferir aquest ajut humà amb cor net, sense voler res a canvi, sense judicar, sense imposar?

Jeremies gira la perspectiva quan diu: «Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor i troba en el Senyor la seguretat». Déu, més que seguretat, ens dona confiança, cosa que queda expressada en la resposta del salm: «Feliç l'home que té posada en el Senyor la seva confiança». En anys de secada pots donar fruit, acaba el text de Jeremies.

Pau, en la carta als Corintis, té una frase colpidora: «Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots». I de seguida pensem en tants coneguts o no a qui els rellisca tot el que faci referència a Crist i a una altra vida; que ja en tenen prou amb aquesta, tant els qui la gaudeixen com els qui només passen amb pena cada dia.

En Déu no hi ha temps. En ell, passat, present i futur són un etern present. El llibre de l'Apocalipsi ho expressa dient: «Jo soc l'Alfa i l'Omega, diu el Senyor Déu, el qui és, el qui era i el qui ve, el Déu de l'univers».

A l'evangeli, tenim la versió de les benaurances segons Lluc: quatre benediccions i quatre malediccions: «Feliços els pobres. Ai de vosaltres els rics»; «Feliços els qui ara passeu fam. Ai de vosaltres els qui ara aneu tips»; «Feliços els qui ara ploreu. Ai de vosaltres, els qui ara rieu»; «Feliços quan us denigraran. Ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres».

Potser fàcilment triaríem la segona opció de cada parella, perquè la nostra visió del temps és limitada. Ens cal recordar totes les moltes ocasions aparentment negatives, la primera opció de cada parella, que després han estat oportunitat per créixer, per fer surar les pròpies forteses que desconeixíem.

Curiós que el nom de Benet, del qual en som deixebles, vulgui dir *beneït*, la qual cosa ens demana beneir també els altres amb escriure.